

אַבְרָהָם לַיּוֹנְסוֹן.

* *
*

אַתָּה דוֹבֵר... בְּשִׁעְרֶיךָ
מִכְסִיף לְבֶן שְׁנוֹת הַשְּׁבָה.
לְחֵשׁ קוֹלְךָ, הַד הַטּוֹת,
מֵעִיק לְבִי כְּמַצָּבָה.

אַתָּה מְזַכֵּיר לִי נִשְׁכָּחוֹת,
עַל הָעֵבֶר אַתָּה דוֹבֵר.
מְלֶה, מְלֶה – קִמְזֵן עֶפְרַיִם...
מְחַצֵּית חַיֵּי אַתָּה קוֹבֵר.

אַךְ חֲדָל! בְּיַד כְּפִיוֹן
אַל נָא תָרוּם צְעִיף עֵתִידִי
זוֹ מַמְלָכַת חִלּוּמֹתַי:
אַנִי מוֹשֵׁל בָּהּ יְחִידִי.

דוֹמָם שָׂא בְּלִבְךָ עֵצֶב,
אַךְ עֵתִידִי אַל נָא תִכְרִית...
לְבִי מֵאֲמִין עוֹד וְחוֹלָם:
אוֹלִי יֵשׁ לְתַקְנָה אַחֲרִית.

אוֹלִי טְמוּנִים בְּחִיק עֵתִיד
סוּדוֹת חַיִּים לֹא יִדְעֵתִים...
אוֹלִי יָפִי – לֹא בְנֻצָּח,
אַךְ בְּיָמִים הַמְעֻמִּים.

ווארשה.

